

Markus 5,21-43

Jezus stak het meer weer over. Toen Hij aan de overkant afmeerde, stond er op de oever een menigte mensen te wachten. Er kwam een man naar Hem toe die voor Hem op de knieën viel. Het was Jäirus, de leider van een synagoge uit de buurt. Hij was radeloos omdat zijn dochtertje op sterven lag. "Wilt U alstublieft meekomen om Uw handen op haar te leggen", smeekte hij, "dan zal ze beter worden en blijven leven." Jezus ging met hem mee. Maar onderweg kwamen er mensen met een boodschap voor Jäirus. "Uw dochter is al gestorven. Het heeft nu geen zin meer dat de Meester met u meegaat." Jezus hoorde het en zei tegen Jäirus: "Wees niet ongerust, vertrouw maar op Mij." Hij wilde niet dat er veel mensen met Hem meegingen. Alleen Petrus, Jakobus en Johannes mochten mee. Toen zij bij het huis van Jäirus kwamen, klonk daar gehuil en gejammer! Jezus ging naar binnen en vroeg: "Waarom maakt u zo'n lawaai? Waar is dat gehuil voor nodig? Het kind is niet gestorven, het slaapt." Zij lachten Hem uit. Maar Jezus stuurde ze allemaal de deur uit en ging samen met de ouders en zijn drie leerlingen naar de kamer van het kind. Hij nam haar bij de hand en zei: "Sta op, meisje." Het meisje, dat twaalf jaar was, sprong uit haar bed en liep de kamer rond. Haar ouders wisten niet wat zij zagen. Zij waren er helemaal ondersteboven van. Jezus drukte hen op het hart niemand te vertellen wat er was gebeurd. Voor Hij wegging, zei Hij dat ze het meisje iets te eten moesten geven.

Overweging

Voor Jäirus was het niet gemakkelijk en zelfs gevaarlijk om naar Jezus te gaan. Maar hij hield zo veel van zijn dochtertje, hij was zo met haar verbonden dat hij alles voor haar over had en over zijn eigen schaduw sprong en voor het oog van alle mensen Jezus smeekte zijn dochtertje te redden. En het was door de liefde en verbondenheid van Jäirus dat Jezus voelde dat hij de macht had het meisje tot leven te wekken.

Ik moet vaak denken aan wat een moeder zei over haar zwaar verslaafde zoon die telkens bij haar aanklopte voor geld en haar al ontelbare keren had bestolen en bedrogen. Ze zei niet: En toch houd ik van hem. Dat doen de meeste moeders en vaders, ook in het geval dat hun zoon of dochter verslaafd is. Nee, ze zei: In de grond van zijn hart is het een goede jongen.

Dat is me altijd bijgebleven. In de grond van zijn hart is het een goede jongen. Ze zei niet dat ze van hem hield. Maar dat hij een goede knul was. Er zullen mensen zijn die zeggen: Ja, liefde, ook moederliefde, maakt blind, ze wil de werkelijkheid niet onder ogen zien. Maar zo is het niet, denk ik. Die moeder ziet iets in haar jongen wat er ook echt is maar wat de meeste mensen niet zien. Als je met de ogen van de liefde kijkt, dan zie je opeens heel andere dingen; de wereld ziet er opeens heel anders uit.

Die moeder zag dat haar zoon een goed mens was. Was dat dan de reden dat ze van hem hield? Omdat hij een goed mens was? Nee, ze houdt van hem door dik en dun, ongeacht wat er gebeurt, ook als er geen reden voor is, ook als ze nergens iets goeds van hem mag beleven. Ze houdt gewoon van hem; meer valt er niet over te zeggen, er is geen waarom voor haar liefde.

Maar door haar liefde ziet ze en weet ze dat het een goede jongen is. Ze is zo met hem verbonden dat zij iets in hem ziet wat bij andere mensen geen kans krijgt zich te laten zien. De jongen zelf ziet het nog het minst. Maar de liefde trekt het verborgene aan het licht.

Als je iemand wilt opzoeken die in Mondriaan is opgenomen, willen ze je daar niet vertellen op welke afdeling hij is. Ook niet dat hij is opgenomen in het ziekenhuis, of wanneer hij er weer uit komt.

Alleen de directe familie krijgt informatie. We leven in een samenleving waar het je moeilijk wordt gemaakt iets uit verbondenheid te doen. In zo'n samenleving is het ook moeilijk te zien wat er

allemaal aan goeds bestaat onder mensen. Hoe minder we ons verbonden kunnen voelen, des te meer zullen we het slechte in de wereld zien. Zonder liefde en verbondenheid worden we pessimistisch en zwartgallig. Zien we dat niet om ons heen gebeuren?

Door corona is de verbondenheid nog meer onder druk komen te staan. Corona maakt duidelijk waar wij staan, als maatschappij, als mens. Er is veel goeds gebeurd de afgelopen maanden, mensen hebben wegen gezocht om er voor elkaar te zijn. En die ook gevonden. Weet u nog? Het begon met die man in een Italiaanse stad waar corona iedereen binnenshuis opsloot: hij begon vanaf het balkon trompet te spelen voor zijn buurtgenoten. Maar we moeten ook vragen of we niet ook steken hebben laten vallen? Hadden we meer kunnen en moeten doen? Juist als we op anderhalve meter afstand moeten blijven? Zijn mensen uit beeld verdwenen, vergeten, hebben we ze minder vaak bezocht of gebeld dan ze stilletjes hadden gehoopt? Zijn mensen teleurgesteld geraakt in coronatijd? Het is soms moeilijk uitdrukking te geven aan onze verbondenheid. Zeker in een samenleving als de onze. Zeker in tijden van corona.

Maar wie kijkt met de ogen van de liefde ziet meer. Te midden van alles wat niet goed gaat in de samenleving en bij ons, ondanks alles wat ons het leven weer een stuk moeilijker maakt, ondanks alles waardoor we soms alleen komen te staan, zoeken we in ons de liefde en verbondenheid waarmee we ondanks alles zeggen: Ja het is toch een goede wereld, ja de mensen deugen, ja het leven is goed en mooi. Amen.